

[Indenrigs- og boligministeren.]

stående ved den gamle tovtækning, som vi har været vidne til på dette område gennem en lang årrække. Nå, det bliver vel problemer, jeg får lejlighed til senere på dagen at drøfte lidt nærmere.

Derimod får jeg ikke lejlighed til senere at gøre nogle bemærkninger til de pressekommentarer, som har været fremsat i anledning af lovforslaget. Jeg skal ikke beskæftige mig med mere end een af dem. Den vedrører boligstøtteloven, og det hedder i denne pressekommentar, at en arbejdsmand med 7 børn, som sidder i en gammeldags lejlighed for 1 000 kr. om året, hvis det passer ham, kunne leje en tip-top lejlighed i en ny ejendom til 4 000 kr. årlig, uden at det kostede ham en øre mere i udgift; differencen på de 3 000 kr. betaler det offentlige, idet han har krav på 75 pct.s lejenedsættelse. Ja, der kan naturligvis, når man farer i blækhuset, umiddelbart efter at et lovforslag er fremsat, og inden man har gjort sig fuldstændig klar over dets konsekvenser, komme de mærkeligste fabler ud af fortolkningen af loven. Når den pågældende avis-kommentar siger, at lovgivningen hermed må siges at være nået ud i parodien, må jeg give kommentatoren ret, hvis det var rigtigt. Det er nemlig ikke rigtigt. De nye bestemmelser om huslejenedsættelse gælder for det første kun i byggeri, der er taget i brug 1. januar 1950 eller senere. Det betyder selvfølgelig kun, at parodien kunne indtræde på et senere tidspunkt og er måske ikke så afgørende. Men det, der er afgørende, er, at denne huslejenedsættelse kun kan ydes til familier, der bor i det støttede byggeri, altså det, der støttes efter 1. januar 1950, og jeg tror, at hverken den foregående boligminister eller den nuværende boligminister — jeg tør svare på den sidstes vegne — vil gå med til at sætte statsmidler ind i det nuværende prisniveau til en sum så stor, at lejen ville blive 4 000 kr. Det ligger efter min opfatelse fuldstændig udenfor det tænkelige.

De kommentarer, som de ærede ordførere har gjort, har jeg nogle ganske få bemærkninger til. Set fra mit synspunkt er der jo fejl i det foreliggende lovforslag. Det er klart, at sådan må det også være, når lovforslaget er fremgået af et forlig mellem fem partier, hvis anskuelse om mangt og meget er forskellige. Der er fejl i lovforslaget, men det er dog en forbedring i forhold til det, vi har i dag. En af de væsentligste fejl i det er, at partierne ikke har været til at overbevise om, at den første del af forhøjelsen burde have været generel. Det er selvfølgelig klart — sådan ser jeg på det —, at det må vække

den allerstørste forundring, at man i virkeligheden siger til ejerne: I skal have 5—6 pct.s forhøjelse i forhold til 1939, men hvis 40 pct. af jeres lejere modsætter sig det, skal det afgøres ved nævn —, skønt man ved, at denne nævnsbehandling vil komme til at forme sig på den måde, at det er lejerne, der må sandsynliggøre, at det, de bor i, er så forringet i forhold til den lejlighed, de havde i 1939, at den ikke er den forhøjelse værd.

Både min socialdemokratiske og radikale partner i dette forlig har lagt en efter min mening aldeles uforståelig hovedvægt på, at der ikke skulle være noget i det, som var generelt, og så valgte de altså dette figenblad med de 40 pct. Jeg ser ikke rettere, end at man her har prøvet på at finde en formel, men også kun har fundet en formel. Jeg er ked af, at den bestemmelse er der, og jeg er klar over, at det er den, vi får det værste vrøvl med både fra den ene side og fra den anden side. Jeg er også klar over, at det er den, der i virkeligheden er mindst værdi i, fordi den ikke rummer nogen afgørende beskyttelse, fordi den i virkeligheden ikke forhindrer forhøjelsen i at virke generelt. Jeg må sige, at hvis det havde været mange procent, som min socialdemokratiske og radikale partner i dette forlig havde tilbudt os, og ikke bare disse 5—6 pct., så havde denne adgang til indsigelse fra lejerne været langt stærkere motiveret, end den er af den omstændighed, at man altså, når man skal hen og have blot 5 pct. af 40 eller 50 kr. om måneden, endda skal have en afstemningsregel med i spillet. Lad mig kun sige: jeg ville ikke have tillagt bestemmelsen nogen betydning, hvis ikke der var det kedelige ved den, at folk ikke forstår den. Personlig er jeg klar over, at det meget hurtigt vil vise sig, at den vil volde meget små vanskeligheder. Det er jeg klar over, for der skal vel bare nogle ganske få nævnsbehandlinger til for at vise, at der ikke er megen vind og vejr til en protestbevægelse over denne forhøjelse på 5—6 pct. (*Bertel Dahlgaard*: Hvorfor er De så så ked af den?). Jeg er ked af den, fordi vi skal have al den kritik, alle de vanskeligheder med at få lovforslaget forstået; og ikke mindst er jeg ked af det, når jeg tænker på, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard — der, som jeg forstod før, har indlagt sig uvisnelig hæder i huslejelovgivningens historie også fra grundejerside i den tid, han var indenrigsminister — ved at ville have denne bestemmelse med har givet dette lovforslag en højst mærkværdig stilling i forhold til både grundejere og lejere. Derfor ville jeg altså helst have været fri for denne bestemmelse.